

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 27 maart 2009 in zaak nr. 07/7748 in het geding tussen:

mede voor haar minderjarige kinderen

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 februari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) een aanvraag van _____ mede voor haar minderjarige kinderen (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit neemt op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling betoogt dat het hoger beroep niet-ontvankelijk is, omdat het niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn van één week is ingesteld. Dit betoog faalt, nu de staatssecretaris hoger beroep heeft ingesteld binnen de wettelijke termijn van vier weken als bedoeld in artikel 69, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000).

De vreemdeling heeft voorts betoogd dat het hoger beroep niet-ontvankelijk is, aangezien de staatssecretaris het hoger-beroepschrift heeft doen indienen door een gemachtigde die niet heeft verklaard dat hij tot het instellen van het hoger beroep bepaaldelijk is gevolmachtigd. Dat betoog faalt evenzeer. Artikel 70, eerste lid van de Vw 2000 ziet naar tekst en strekking uitsluitend op door of namens de vreemdeling ingestelde rechtsmiddelen.

Voorts is hetgeen de staatssecretaris in het hoger-beroepschrift naar voren heeft gebracht, een voortzetting van het debat in eerste aanleg bij de rechtbank, zodat, anders dan de vreemdeling betoogt, geen sprake is van strijd met artikel 85 van de Vw 2000.

2.2. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief primair dat de rechtbank heeft miskend dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn) geen voor de vreemdeling relevante wijziging van het recht is, nu van een wijziging van het recht geen sprake is. Volgens de staatssecretaris

valt artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn onder de reikwijdte van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

2.2.1. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 maart 2008 in zaak nr. 200706839/1; www.raadvanstate.nl) vloeit voort dat, indien na een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking wordt genomen, door het instellen van beroep tegen het laatste besluit niet kan worden bereikt dat de bestuursrechter dat besluit toetst, als ware het een eerste afwijzing. Dit uitgangspunt geldt niet alleen voor besluiten genomen naar aanleiding van een nieuwe aanvraag, maar ook voor besluiten op een verzoek om terug te komen van een al dan niet op aanvraag genomen besluit (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2005 in zaak nr. 200406320/1; www.raadvanstate.nl). Slechts indien en voor zover in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een relevante wijziging van het recht heeft voorgedaan, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst.

2.2.2. De vreemdeling heeft eerder, op 8 juli 2001, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 30 november 2001 heeft de staatssecretaris deze aanvraag afgewezen. Het besluit van 1 februari 2007 is van gelijke strekking als dat van 30 november 2001, zodat op het tegen dat besluit ingestelde beroep voormeld beoordelingskader van toepassing is.

2.2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 25 juni 2009 in zaak nr. 200900815/1 (www.raadvanstate.nl), volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2 (www.raadvanstate.nl) dat artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn niet kan worden aangemerkt als een wijziging van het recht. Derhalve slaagt de grief.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.4. De vreemdeling heeft, onder verwijzing naar een public statement van Amnesty International van 10 augustus 2006 en een rapport van Center for Strategic and International Studies van 27 september 2006, betoogd dat de situatie in haar land van herkomst, Irak, is verslechterd en in dat verband een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn en artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. In beroep heeft zij, ter onderbouwing van haar betoog, een brief van Amnesty International aan de minister van Justitie van 22 januari 2007 en een artikel uit het NRC Handelsblad van 7 maart 2007 overgelegd.

2.4.1. Uit de door de vreemdeling overgelegde stukken, die alle dateren van na het besluit in de eerdere procedure, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak ten opzichte van het eerdere besluit van 30 november 2001 zodanig is verslechterd dat niet op voorhand is

uitgesloten dat deze verslechterde situatie kan afdoen aan het eerdere besluit, in zoverre dat ziet op toelating op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en d, van de Vw 2000. Aldus is sprake van nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden, zodat het besluit wat betreft de weigering de vreemdeling een verblijfsvergunning op voormelde gronden te verlenen, in zoverre kan worden getoetst.

2.5. De vreemdeling heeft in beroep, onder verwijzing naar de eerder in de procedure overgelegde stukken, aangevoerd dat zich, zoals zij reeds in de zienswijze heeft betoogd, in Irak ten tijde van de totstandkoming van het besluit een binnenlands gewapend conflict voordeed en dat de intensiteit van het geweld zodanig is dat zij, gelet op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, het risico loopt als gevolg van het gewapend conflict slachtoffer te worden van het willekeurige geweld en dat de staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat terugkeer naar het land van herkomst niet van een bijzondere hardheid getuigt in verband met de algehele situatie aldaar.

2.5.1. De minister heeft zich in het besluit van 1 februari 2007 in het kader van het beroep van de vreemdeling op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 gemotiveerd op het standpunt gesteld dat, samengevat weergegeven, de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op die grond. Daartoe heeft hij verwezen naar de brief van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 20 januari 2006 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer (Kamerstukken II 2005/06, 19 637, nr. 1003), waarin is aangegeven dat het Kabinet heeft besloten om het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers uit Centraal-Irak te beëindigen, en op onder meer de uitspraak van de Afdeling van 3 juli 2006 in zaak nr. 200602792/1; NAV 2006/25. Hij heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat de door de vreemdeling overgelegde stukken geen redenen bieden zijn beleid aan te passen en aan asielzoekers uit Centraal-Irak categoriale bescherming te bieden.

2.5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in voormelde uitspraak van 3 juli 2006) heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bij zijn in voormelde brief 20 januari 2006 vermelde beslissing om ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Centraal-Irak niet langer een beleid van categoriale bescherming te voeren, doorslaggevende betekenis mogen toekennen aan de afstemming van zijn beleid met het in de omringende landen van de Europese Unie gevoerde beleid.

Dat laat onverlet dat bij een heroverweging van zodanig beleid ook de overige in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 genoemde indicatoren dienen te worden betrokken.

Voor zover de vreemdeling heeft verwezen naar de door haar overgelegde stukken over de situatie in Irak en de door haar gestelde daaruit blijkende verslechterde situatie in dat land, bestaat, gelet op de in die stukken beschreven situatie, in vergelijking met het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 15 december 2005, waarop de minister van Vreemdelingenzaken en Integratie zijn beslissing heeft gebaseerd dat

geen reden meer bestaat een beleid van categoriale bescherming te voeren, geen grond voor het oordeel dat de minister zich in het besluit van 1 februari 2007 niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de algehele situatie in Centraal-Irak niet dusdanig is veranderd dat wederom een beleid van categoriale bescherming dient te worden gevoerd.

2.5.3. De minister heeft zich voorts, voor zover thans van belang, in het besluit van 1 februari 2007 enkel en zonder nadere motivering op het standpunt gesteld dat een beroep op de algemene situatie in het land van herkomst op zichzelf onvoldoende is om tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000 te concluderen. Nu hij hiermee niet is ingegaan op het betoog van de vreemdeling in de zienswijze dat zij, gelet op een public statement van Amnesty International van 10 augustus 2006 en een rapport van Center for Strategic and International Studies van 27 september 2006, bij terugkeer een aanzienlijk risico loopt, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, is het besluit in zoverre ondeugdelijk gemotiveerd.

2.6. Nu de vreemdeling voor het overige geen nieuw gebleken feiten of omstandigheden heeft aangevoerd, zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en voorts niet is aangevoerd dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland (JV 1998/45), is er voor een verdere rechterlijke toetsing van het besluit van 1 februari 2007 geen plaats.

2.7. Het beroep tegen het besluit van 1 februari 2007 is, gelet op hetgeen in 2.5.3. is overwogen, gegrond. Het besluit komt voor vernietiging in aanmerking.

2.8. De staatssecretaris heeft zich in het hoger-beroepschrift op het standpunt gesteld dat bij een vernietiging van het besluit de rechtsgevolgen ervan in stand kunnen blijven, omdat, in Irak, mede gelet op de uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009 in zaak nr. 32621/06, F.H. tegen Zweden (JV 2008/329) geen sprake is van een situatie waarin de mate van het willekeurig geweld in het kader van het door de vreemdeling gestelde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico loopt op ernstige bedreiging als vorenbedoeld.

2.8.1. Uit de in 2.4. vermelde stukken blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak zorgelijk is, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat de mate van willekeurig geweld in dat land ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit dermate hoog was dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, als vorenbedoeld.

Gelet op het voorgaande, staat op voorhand vast dat de staatssecretaris, met inachtneming van hetgeen de Afdeling heeft overwogen, geen andere beslissing zal nemen dan die waartoe het vernietigde gedeelte van het besluit van 1 februari 2007 strekt. Derhalve zijn

termen aanwezig om, evenzeer doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht te bepalen dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven.

2.9. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 27 maart 2009 in zaak nr. 07/7748;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 1 februari 2007, kenmerk 0107.06.2040;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 644,00 (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. N.D.T. Pieters, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

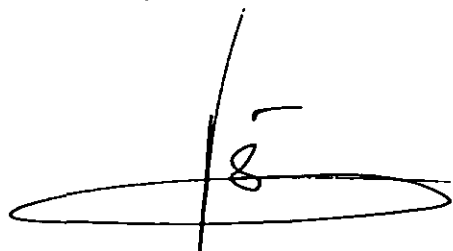
w.g. Pieters
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 juli 2009

473.

Verzonden: 13 juli 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink. It features a large, sweeping horizontal oval. A vertical line descends from the top of the oval, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg.-nr: AWB 07/7748

V.-nr:

inzake: , geboren op , van Iraakse nationaliteit,
wonende te Roermond, eiseres, mede namens haar drie minderjarige kinderen,
gemachtigde: mr. N.C. Blomjous, advocaat te Amsterdam,

tegen: de staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. M.D. Gunster, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 8 juli 2001 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 30 november 2001 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 24 maart 2003 (AWB 02/2405) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, het daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 25 juni 2003 (200302584/1) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: AbRS) deze uitspraak bevestigd.
2. Op 23 mei 2003 heeft eiseres bij brief aan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (de minister) aandacht gevraagd voor haar bijzonder schrijnende situatie.
3. Bij brief van 19 november 2004 heeft eiseres verzocht om een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.
4. Bij besluit van 1 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 23 mei 2003, die verweerder heeft opgevat als een aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afgewezen.
5. Op 19 februari 2007 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiseres ontvangen.
6. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 maart 2009. Eiseres werd aldaar vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.
7. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

1. De omvang van het geding

1.1 De rechtbank stelt ambthalf vast dat tussen partijen thans onbetwist is dat de brief van 23 mei 2003 als een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier dient te worden aangemerkt, waarvan de behandeling inmiddels door verweerder buiten het kader van deze procedure ter hand is genomen. Verweerder verbindt hieraan de conclusie dat het bestreden besluit, voor zover het hierop betrekking heeft, niet gehandhaafd wordt.

1.2 Verweerder stelt dat de brief van 23 mei 2003 eveneens een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel bevatte, en hij heeft ter zitting aangegeven dat hij het bestreden besluit handhaaft voor zover het daarop betrekking heeft.

1.3 Nu de aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning buiten het kader van de onderhavige procedure wordt behandeld heeft eiseres bij brief van 9 maart 2009 alsmede ter zitting de daarop toegespitste beroepsgronden ingetrokken. De beroepsgronden die gehandhaafd worden zien uitsluitend op de afwijzing van het door eiseres gedane verzoek in een brief van 19 november 2004. Partijen verschillen van mening over de vraag of deze brief aangemerkt dient te worden als een zelfstandig asielverzoek of als aanvulling op de aanvraag van 23 mei 2003.

1.4 De brief bevat de volgende passage: *"Naar aanleiding van het beleid ten aanzien van degene die uit Centraal-Irak komen zijn door uw dienst gevraagd en ongevraagd verblijfsvergunningen verstrekt op grond van artikel 29 lid 1 onder d (categoriale bescherming). Cliënte heeft ook een dergelijke vergunning tot nu toe niet ontvangen. Ik verzoek u haar met ingang van de inwerkingtreding van de regeling de vergunning te verstrekken."*

Gelet op de inhoud en strekking van de brief is de rechtbank van oordeel dat deze brief aangemerkt dient te worden als een aanvraag om een asielvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

1.5 Volgens vaste jurisprudentie dient een aanvraag ofwel als een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier ofwel als een verblijfsvergunning asiel te worden geduid, maar niet als allebei. Daarom kan verweerders gedachtegang dat de brief van 23 mei 2003 naast het verzoek om een verblijfsvergunning regulier ook een asielverzoek behelst en dat het bestreden besluit daarop een antwoord vormt, geen stand houden.

1.6 De rechtbank zal de overwegingen in het bestreden besluit omtrent de vraag in hoeverre eiseres op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 in aanmerking komt voor de gevraagde vergunning derhalve lezen als uitsluitend betrekking hebbende op de aanvraag van 19 november 2004.

2. Het procesbelang

2.1 Verweerder stelt zich op het standpunt dat het beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard vanwege gebrek aan procesbelang. De aanvraag om een reguliere vergunning wordt buiten het kader van de onderhavige procedure al behandeld, en daarnaast is eiseres inmiddels in bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van categoriale bescherming voor de periode van 11 april 2007 tot 11 april 2012. Het verkrijgen van een eerdere ingangsdatum van de op de deze grond verleende asielvergunning kan ook geen procesbelang opleveren, want nu het categoriale beleid voor Centraal-Irak inmiddels is afgeschaft kan eiseres nooit de voor verkrijging van een asielvergunning voor onbepaalde tijd vereiste periode van vijf jaar rechtmatig verblijf bereiken.

2.2 Eiseres voert daartegen aan dat zij wel degelijk belang heeft bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 met als

ingangsdatum de dag van het door haar gedane verzoek, 19 november 2004. De ingangsdatum van de tijdelijke vergunning is immers bepalend voor het tijdstip waarop eiseres vervolgens in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd en/of voor naturalisatie. Voorts kan de duur van het rechtmatige verblijf een rol spelen bij de afweging in het kader van een gezinsherenigingsprocedure op de voet van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.3.1 Volgens artikel 34, eerste lid, van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaand aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet, dan wel indien de vreemdeling het inburgeringsexamen, bedoeld in artikel 13 van de Wet inburgering, niet heeft behaald.

2.3.2 Op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd worden ingetrokken indien de grond voor verlening is komen te vervallen.

2.3.3 In paragraaf C7/1 van het Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 wordt opgemerkt dat de intrekingsgrond in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet wordt tegengeworpen als ten tijde van de behandeling van de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd de verleningsgrond zich opnieuw voordoet. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn als de geldigheid van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, die is verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, afloopt in een periode dat het beleid van categoriale bescherming inmiddels is beëindigd. Indien ten tijde van de behandeling van de aanvraag voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd opnieuw een beleid van categoriale bescherming geldt, wordt artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, niet tegengeworpen.

2.3.4 Volgens vaste rechtspraak heeft de vreemdeling belang bij het in rechte betwisten van de in het besluit neergelegde ingangsdatum van de aan hem of haar verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 genoemde grond, wanneer de ingangsdatum bepalend is voor het moment waarop aanspraak ontstaat op naturalisatie of op een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (zie onder meer de uitspraken van de AbRS van 22 november 2002, LJN: AF736; AbRS van 27 september 2004, LJN: AR5019; AbRS van 15 december 2005, LJN: AU9167; AbRS van 28 februari 2007, LJN: BA1210; AbRS van 15 november 2007, LJN: BB8862). De aanspraak ontstaat immers in beginsel door enkel tijdsverloop. Het moment van ontstaan van die aanspraak is derhalve niet afhankelijk van een onzekere gebeurtenis, zij het dat een toekomstige gebeurtenis dat tijdsverloop kan doorbreken. Of het ontstaan van een aanspraak het rechtsgevolg is van het bestreden besluit is voor het ontlenen van procesbelang niet van belang.

2.4 De rechtbank stelt vast dat eiseres in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning en op grond daarvan thans rechtmatig verblijf in Nederland geniet. Dat het categoriale beschermingsbeleid is beëindigd, en dat daarmee sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, doet hieraan niet af, nu de vergunning niet op grond daarvan is ingetrokken. De rechtbank volgt eiseres in haar gedachtegang dat zij bij toekenning van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 vanaf 19 november 2004 op een eerder moment in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd en/of voor naturalisatie, en dat dit een concreet en actueel procesbelang oplevert. Verweerders gedachte dat de ingangsdatum van de verblijfsvergunning asiel (19 november 2004 of 11 april 2007) per saldo niet uitmaakt omdat intussen het categoriale beleid voor Centraal-Irak is afgeschaft, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat het procesbelang van eiseres ontbreekt. Niet ondenkbaar is immers, gelet op de herinvoering van het categoriale beleid

voor Centraal-Irak gedurende de periode van 2 april 2007 tot 22 november 2008, dat een categoriaal beleid voor Centraal-Irak op enig moment weer wordt ingevoerd en dat conform het in Vw 2000 vermelde beleid artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 dan niet wordt tegengeworpen. Dit alles, bezien tegen de achtergrond van de in rechtsoverweging 2.3.4 geciteerde jurisprudentie van de AbRS, maakt dat de rechtbank in dit geval procesbelang aanneemt.

3. Ten gronde

3.1.1 Eiseres heeft ter zitting aangegeven dat zij – zakelijk weergegeven – de volgende drie beroepsgronden handhaaft. Ten eerste stelt zij dat het besluit tot afschaffing van het categoriale beschermingsbeleid, bekendgemaakt in de Staatscourant van 22 februari 2006, op onjuiste gronden is genomen, althans heroverwogen dient te worden. De veiligheidssituatie in Irak is van een dusdanig laag niveau dat bescherming dient te worden verleend. Eiseres wijst daarbij op een brief van Amnesty International aan de minister van 22 januari 2007 en een algemene brief van Amnesty International van 10 augustus 2006. Voorts verwijst eiseres naar een rapport van het Centre for Strategic Studies van september 2006.

3.1.2 Ten tweede stelt eiseres dat er met de inwerkingtreding van artikel 15c van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (de Definitierichtlijn) een nieuwe vorm van recht is ontstaan waaraan moet worden getoetst. Er was, gelet op de bovenvermelde ingebrachte stukken, ten tijde van het nemen van het bestreden besluit sprake van een (intern) gewapend conflict in Centraal-Irak. Eiseres liep vanwege de intensiteit van het geweld het risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verweerder heeft echter ten onrechte volstaan met een verwijzing naar artikel 4:6 van de Awb.

3.1.3 Ten derde roept eiseres de bescherming in van artikel 3 van het EVRM, omdat zij bij terugkeer naar Irak het reële risico loopt slachtoffer te worden van een behandeling zoals daarin bedoeld.

3.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat zowel de eerste als de derde beroepsgrond in de eerdere asielprocedure van eiseres al uitvoerig zijn behandeld. Er is in de onderhavige procedure geen sprake van nieuwe feiten of omstandigheden zoals bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. Daar komt ook bij dat de eerste beroepsgrond in geen geval kan slagen omdat het categoriale beschermingsbeleid ten tijde van het nemen van het bestreden besluit was beëindigd. Toetsing aan de Definitierichtlijn is voorts niet aan de orde omdat eiseres niet heeft aangetoond dat in relatie tot haar geval sprake is van een relevante wijziging van het recht. Daarmee is het beroep op dit punt niet onderbouwd.

3.3 De rechtbank overweegt als volgt.

3.3.1 Vast staat dat eiseres voorafgaand aan de onderhavige procedure een aanvraag heeft ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 en dat daarop onherroepelijk is beslist. De aanvraag die heeft geleid tot het bestreden besluit, is derhalve een herhaalde aanvraag. In geschil is of in het bestreden besluit een inhoudelijke beoordeling van deze aanvraag op goede gronden achterwege is gebleven.

3.3.2 Uit de jurisprudentie van de AbRS (onder meer de uitspraak van 13 juli 2006, JV 2006, 397 en de uitspraak van 20 april 2007, JV 2007, 263) vloeit voort dat, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbare beslissing wordt genomen, voorshands moet worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nova zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem

aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland; JV 1998, 45) voordoen.

3.3.3 Voor de beoordeling van een besluit op een herhaalde aanvraag zal de rechtbank derhalve, los van de stellingen van partijen, direct moeten treden in de vraag of eiser aan de aanvraag nova ten grondslag heeft gelegd dan wel uit het door eiser aangevoerde een relevante wijziging van het recht kan worden afgeleid.

3.3.4 De rechtbank ziet aanleiding om zich eerst te buigen over de vraag of er sprake is van relevant nieuw recht. Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat dit met de implementatie van artikel 15c van de Definitierichtlijn op 10 oktober 2006 wel het geval is. De rechtbank verwijst daarbij naar de door haar in de uitspraak van 25 januari 2007 met nummer AWB 06/50100 ingezette en tot op heden gehandhaafde jurisprudentielijn, waarin is geoordeeld dat bij artikel 15c van de Definitierichtlijn sprake is van een beschermingsgrond die niet onder de gronden van artikel 29 van de Vw 2000 valt te brengen.

3.3.5 De rechtbank is ambtshalve bekend met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ EG) van 17 februari 2009 (zaak C-465/07, JV 2009, 111). Daarin verklaart het HvJ EG voor recht dat artikel 15c van de Definitierichtlijn als volgt moet worden uitgelegd:

“ – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.”

In rechtsoverweging 32 tot en met 34 van het arrest staat voorts:

“32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen ‘doodstraf’, ‘executie’ en ‘foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker’, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een ‘ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon’ van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een ‘bedreiging van het leven of de persoon’ van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een ‘internationaal of binnenlands gewapend conflict’. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, ‘willekeurig’. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.”

3.3.6 Uit de voorgaande citaten uit het arrest van het HvJ EG leidt de rechtbank af dat naar het oordeel van het HvJ EG artikel 15c van de Definitierichtlijn een andere bescherming biedt dan de bescherming van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Derhalve is de bovenvermelde uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 25 januari 2007 in lijn met het

arrest van het HvJ EG en ziet de rechtbank geen reden om thans anders te oordelen dan in voornoemde uitspraak.

3.3.7 Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres ten aanzien van haar beroep op artikel 15c van de Definitierichtlijn voorts voldoende gesteld om in aanmerking te komen voor een door verweerder te maken inhoudelijke beoordeling. Zij heeft in haar aanvullende zienswijze van 26 oktober 2006 een expliciet beroep gedaan op artikel 15c. De verwijzingen van eiseres naar de brief van Amnesty International van 10 augustus 2006 en naar het rapport van het Centre of Strategic Studies van september 2006 worden door de rechtbank daarbij gelezen als (mede) bedoeld ter onderbouwing van het beroep op artikel 15c.

3.3.8 Nu verweerder het beroep van eiseres voor wat betreft artikel 15c van de Definitierichtlijn in het bestreden besluit onbesproken heeft gelaten, ontbeert het besluit op dit punt een deugdelijke motivering. Aangezien deze bepaling relevant nieuw recht bevat, is er ook sprake van gebrek aan een inhoudelijke beoordeling. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met de artikelen 3:46 en 4:6 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank komt niet toe aan behandeling van hetgeen voor het overige is aangevoerd.

3.3.9 Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,— als kosten voor verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,—, wegingsfactor 1).

III. BESLISSING

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderd en vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J.M. Baldinger, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. A.G. Sijbrands, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 27 maart 2009.

Afschrift verzonden op: 27 MRT 2009

Conc.: MN
Coll: AS
B: B

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestreng Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 APR 2009	
ZAAKNR. 200903003/11V2	
AAN:	JP
BEHANDELD DO:	PAR:

onze ref. MVA/JR/51010162
uw ref. -
inzake SvJ
IND-nr. 0107.06.2040

M.M. van Asperen
advocaat
t (070) 515 37 06
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

24 april 2009

Hoogedelgestreng heer,

Namens de Staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van het beroepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. N.C. Blomjous.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN

RAAD VAN STATE	
STATE INGEKOMEN	
24 APR 2009	
ZAAKNR. 200903003/1/12	
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

Inzake

**DE STAATSSECRETARIS VAN
JUSTITIE**

(Ministerie van Justitie,
Schedeldoekshaven
100, 2511 EX Den Haag),
a p p e l l a n t,
gemachtigde : mr. M.M. van Asperen
advocaat te Den Haag (postbus 11756,
2502 AT Den Haag)

tegen

verweerder

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de
gemachtigde:
mr. N.C. Blomjous
advocaat te Amsterdam

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam, van 27 maart 2009 (nr. AWB 07/7748). De rechtbank heeft de uitspraak op dezelfde datum verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak wordt overgelegd als **productie**.

- 1.2 In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep in een asielprocedure gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van de uitspraak. Voorts is ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken. De vernietiging houdt – kort weergegeven – verband met artikel 15 onder c van de Richtlijn 2004/83/EG.
- 1.3 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 3.3.4 – zakelijk weergegeven – dat met de implementatie van artikel 15 onder c van de Richtlijn 2004/83/EG sprake is van relevant nieuw recht, onder verwijzing naar een uitspraak van haar zittingsplaats waarin is geoordeeld dat bij artikel 15 onder c van de richtlijn sprake is van een beschermingsgrond die niet onder de gronden van artikel 29 van de Vw 2000 valt te brengen.
- 2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 3.3.6 – zakelijk weergegeven – dat uit de door haar in rov. 3.3.5 geciteerde overwegingen uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 is af te leiden dat artikel 15 onder c van de richtlijn een andere bescherming biedt dan de bescherming van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 en dat de door haar eerder genoemde uitspraak van haar zittingsplaats van 25 januari 2007 in lijn is met dit arrest en de rechtbank dan ook bij het oordeel in deze uitspraak blijft.
- 2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 3.3.8:

“Nu verweerder het beroep van eiseres voor wat betreft artikel 15c van de Definitierichtlijn in het bestreden besluit onbesproken heeft gelaten, ontbeert het besluit op dit punt een deugdelijke motivering. Aangezien deze bepaling relevant nieuw recht bevat, is er ook sprake van gebrek aan een inhoudelijke beoordeling. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met de artikelen 3:46 en 4:6 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond

worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank komt niet toe aan behandeling van hetgeen voor het overige is aangevoerd.”

- 2.4 Op de hiervoor bestreden overwegingen berust rov. 3.3.9. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitieert ook deze rechtsoverweging.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 Op 8 juli 2001 heeft – thans – verweester hier te lande voor de eerste maal een asielaanvraag ingediend. Haar echtgenoot verbleef op dat moment al als asielzoeker in Nederland. Verweersters aanvraag is bij besluit van 30 november 2001 afgewezen, het daartegen gerichte beroep is bij uitspraak van 24 maart 2003 ongegrond verklaard¹. Het besluit is onherroepelijk geworden door de uitspraak in hoger beroep van Uw Afdeling van 25 juni 2003.
- 3.2 De rechtbank heeft de brief van 19 november 2004 van verweersters gemachtigde aan de IND aangemerkt als een aanvraag om een asielvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 (rov. 1.4). Dat oordeel is, gelet op de gedingstukken, niet onjuist.

Vergelijk onder meer de brief van 6 december 2005 van verweersters gemachtigde aan het Klachtenbureau van de IND², zijn brief van 15 maart 2006³ waarin met zoveel woorden wordt gezegd dat de brief van november 2004 moet worden beschouwd als een asielaanvraag, zijn brief van 26 oktober 2006⁴, waarin “de asielaanvraag d.d. 19 november 2004” wordt aangevuld.

- 3.3 Mede gelet op de asielmotieven waarop verweester zich in de loop van de tijd volgend op deze aanvraag heeft beroepen, is in het voornemen van 29 mei 2006 en in het afwijzende besluit van 1 februari 2007 onder meer op deze asielmotieven ingegaan. In een brief van 26 oktober 2006 heeft verweester zich – zonder verdere toelichting en voor de eerste maal – beroepen op artikel 15 onder c van de Richtlijn 2004/83/EG (hierna: de richtlijn). Inhoudelijk heeft verweester zich in het kader van deze asielaanvraag uitsluitend beroepen op de algemene situatie in Irak.

1 Datzelfde gold voor het beroep van haar echtgenoot, vergelijk rov. 7 van deze uitspraak, ongenummerd dossierstuk achter dossierstuk 16.

2 Dossierstuk 31.

3 Achter dossierstuk 39; vergelijk de laatste bladzijde, de derde alinea.

4 Dossierstuk 49.

3.4 De rechtbank heeft het afwijzende besluit vernietigd omdat - kort weergegeven - haars inziens met artikel 15 onder c van de richtlijn sprake is van relevant nieuw recht en in het besluit niet op deze bepaling is ingegaan.

3.5 De richtlijn⁵ is geïmplementeerd bij Besluit van 9 april 2008⁶. Bij dit Besluit is onder meer artikel 3.105d in het Vreemdelingenbesluit 2000 opgenomen. Dat artikel luidt:

Onder foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, van de Wet, wordt mede verstaan:

- a. doodstraf of executie;
- b. ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Blijkens de toelichting op deze bepaling biedt artikel 29, eerste lid, onder b, Vw 2000 een grondslag voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in *alle* situaties, als genoemd in de onderdelen a, b en c van artikel 15 van de richtlijn en is artikel 3.105d opgenomen om onduidelijkheid hierover uit te sluiten⁷.

Er moest overigens ook voordien al van worden uitgegaan dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, in overeenstemming was met de richtlijn, alleen al omdat het nationale recht moet worden uitgelegd in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn.

3.6 Reeds hierom kan het oordeel van de rechtbank dat artikel 15 onder c van de richtlijn niet valt onder artikel 29 Vw 2000 niet in stand blijven.

Overigens licht de rechtbank haar verwijzing naar een eerdere uitspraak van dezelfde zittingsplaats niet nader toe. De Staatssecretaris veronderstelt dat de rechtbank doelt op rov. 5.15 van deze uitspraak, waarin is overwogen dat de conclusie van de rechtbank (vooralsnog) is dat de beschermingsgrond van artikel 15 onder c niet, althans niet zonder nadere implementatie in de nationale regelgeving, onder de b-grond van artikel 29 Vw 2000 valt te brengen.

⁵ Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming; Pb EU L 304/12.

⁶ Besluit van 9 april 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 (enz.), Stb. 2008, 116.

⁷ Blz. 19, de eerste alinea.

Ook anderszins is haar oordeel onjuist.

- 3.7 Het Hof van Justitie onderzoekt in zijn arrest van 17 februari 2009, waarnaar de rechtbank ter motivering van haar standpunt verwijst, de betekenis van artikel 15 onder c aan de hand van de bewoordingen van de bepaling en in het licht van de beide andere onderdelen van artikel 15. Het Hof overweegt vervolgens, concluderend, dat het begrip "individueel" in onderdeel c aldus moet worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit (rov. 35). Dat zal het geval zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of betrokken gebied, *louter door zijn aanwezigheid aldaar* een reëel risico op de in artikel 15 onder c, van de richtlijn, bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Uit de daaropvolgende overwegingen blijkt echter dat het Hof deze (theoretische) mogelijkheid slechts op het oog heeft voor uitzonderlijke situaties.

In "gewone" situaties is dat dus anders. Deze "gewone" situaties worden bestreken door artikel 15 onder a en b, de uitzonderlijke situatie door artikel 15 onder c van de richtlijn. Die uitzonderlijke situatie benadert wat het EHRM heeft neergelegd in rov. 115 van zijn arrest NA tegen het Verenigd Koninkrijk⁸. Met zijn tweede antwoord op de door Uw Afdeling gestelde vragen geeft het Hof aldus de (enige) invulling van artikel 15 onder c van de richtlijn.

- 3.8 Het feit dat het Hof van mening is geweest dat het artikel 15 onder c van de richtlijn autonoom moest uitleggen (rov. 28 van 's Hofs arrest), heeft er dus niet toe geleid dat die uitleg materieel tot wezenlijk andere uitkomsten leidt dan toetsing aan artikel 3 EVRM.
- 3.9 Het voorgaande betekent dat geen sprake is van een *relevante* wijziging van het recht.
- 3.10 Uit het arrest F.H. tegen Zweden⁹ kan worden afgeleid dat het EHRM de situatie in Irak niet zo beoordeelt dat sprake is van een extreme situatie waarin het niveau van geweld een zodanige intensiteit heeft dat elke uitzetting naar dat land een strijd zou opleveren met artikel 3 EVRM.

⁸ EHRM 17 juli 2008, JV 2008, 329.

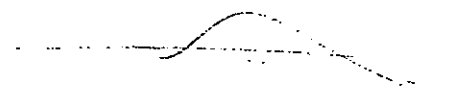
⁹ EHRM 20 januari 2009, JV 2009, 74.

- 3.11 In het bij de rechtbank bestreden besluit heeft de Staatssecretaris uiteengezet dat en waarom aan verweerster geen asiilvergunning op de d-grond artikel 29 Vw 2000 wordt verleend. Nu de Staatssecretaris in het besluit heeft gemotiveerd niet van oordeel te zijn dat terugkeer naar Irak van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar, lag daarin besloten het oordeel dat ten tijde van belang geen sprake was van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in de richtlijn. De juistheid van dit (impliciete) oordeel is te meer duidelijk door het oordeel van het EHRM in het arrest van F.H. tegen Zweden.
- 3.12 Hoewel de Staatssecretaris in het thans vernietigde besluit niet expliciet heeft gereageerd op het – door verweerster ook verder niet toegelichte – beroep op artikel 15 onder c van de richtlijn, levert dit, anders dan de rechtbank heeft overwogen, gelet op het voorgaande geen motiveringsgebrek op dat tot vernietiging van het besluit aanleiding kon geven, althans had de rechtbank, gelet op het voorgaande, de rechtsgevolgen van dit besluit in stand moeten laten.
- 3.13 Gelet op al het voorgaande had de rechtbank verweersters beroep ongegrond moeten verklaren, althans had zij in ieder geval de rechtsgevolgen van het bij haar bestreden besluit in stand moeten laten.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep, althans tot instandhouding van de rechtsgevolgen van het bij de rechtbank bestreden besluit.

Den Haag, 24 april 2009

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 3706
fax	(070) 515 3365
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51010162
referentie	IND-0107.06.2040